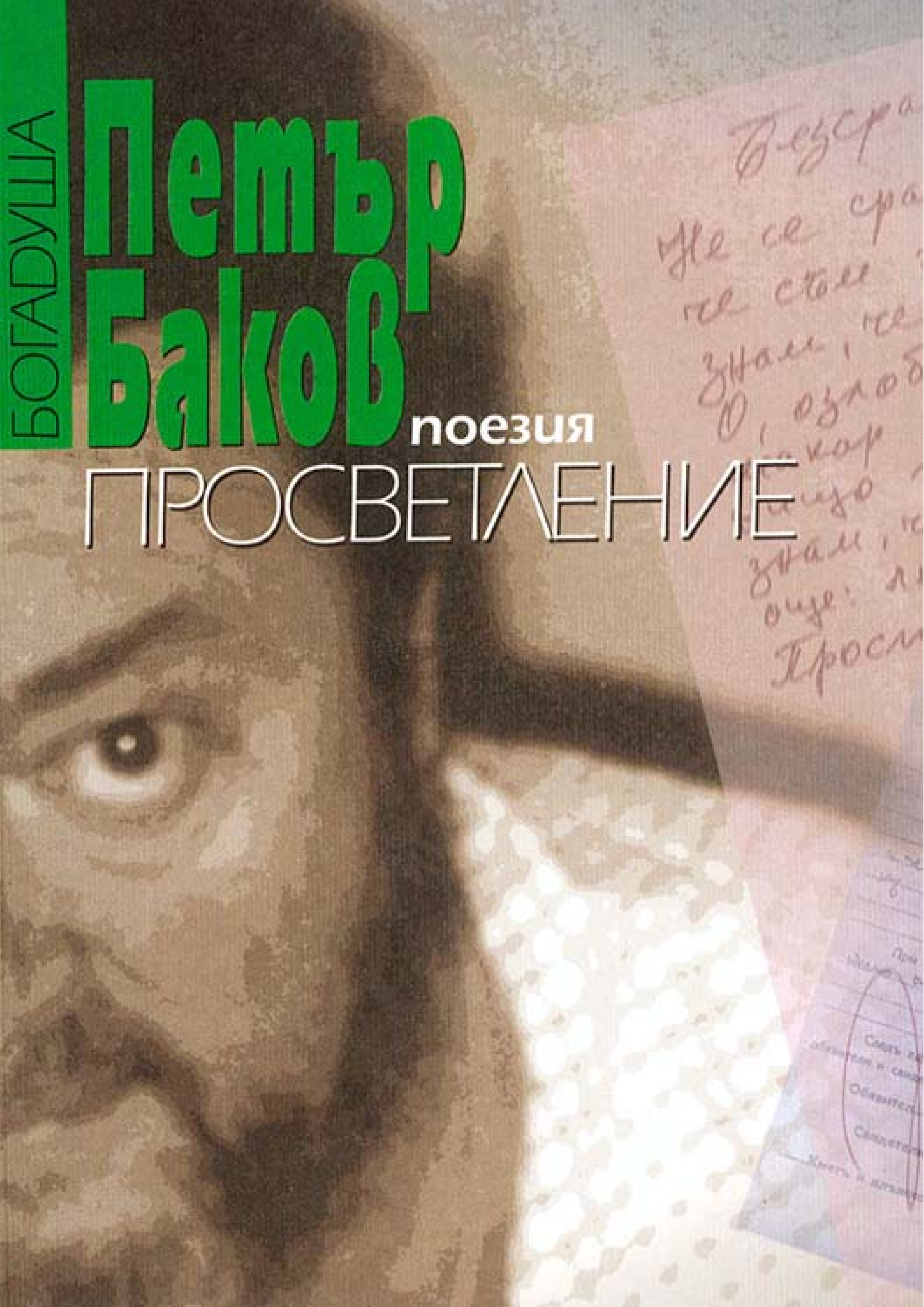

БОГАДУША

Петър Баков

поезия

ПРОСВЕТАЛЕНИЕ

Безсра
ще се сра
те стои
знам, че
О, озлоб
кар
що
знам, че
онце: а
Тросл

БОГАДУША

**ПЕТЪР
БАКОВ**

ПРОСВЕТА

БОГАДУША
поезия

пета книжка
ПРОСВЕТАЛЕНИЕ

София 2000

©Петър Баков - автор

©Петър Баков - композитор

©Калина Пенева - илюстрации

©Паро Фереджанов - дизайн и графично оформление

©Георги Цанков - предговор

©Николай Кауфман - предговор

и дешифровка на мелодии

издател - ТРЕМОНД

ISBN 954-90754-1-9

Триумф

Сичко е знама —
абсолютно сичко.

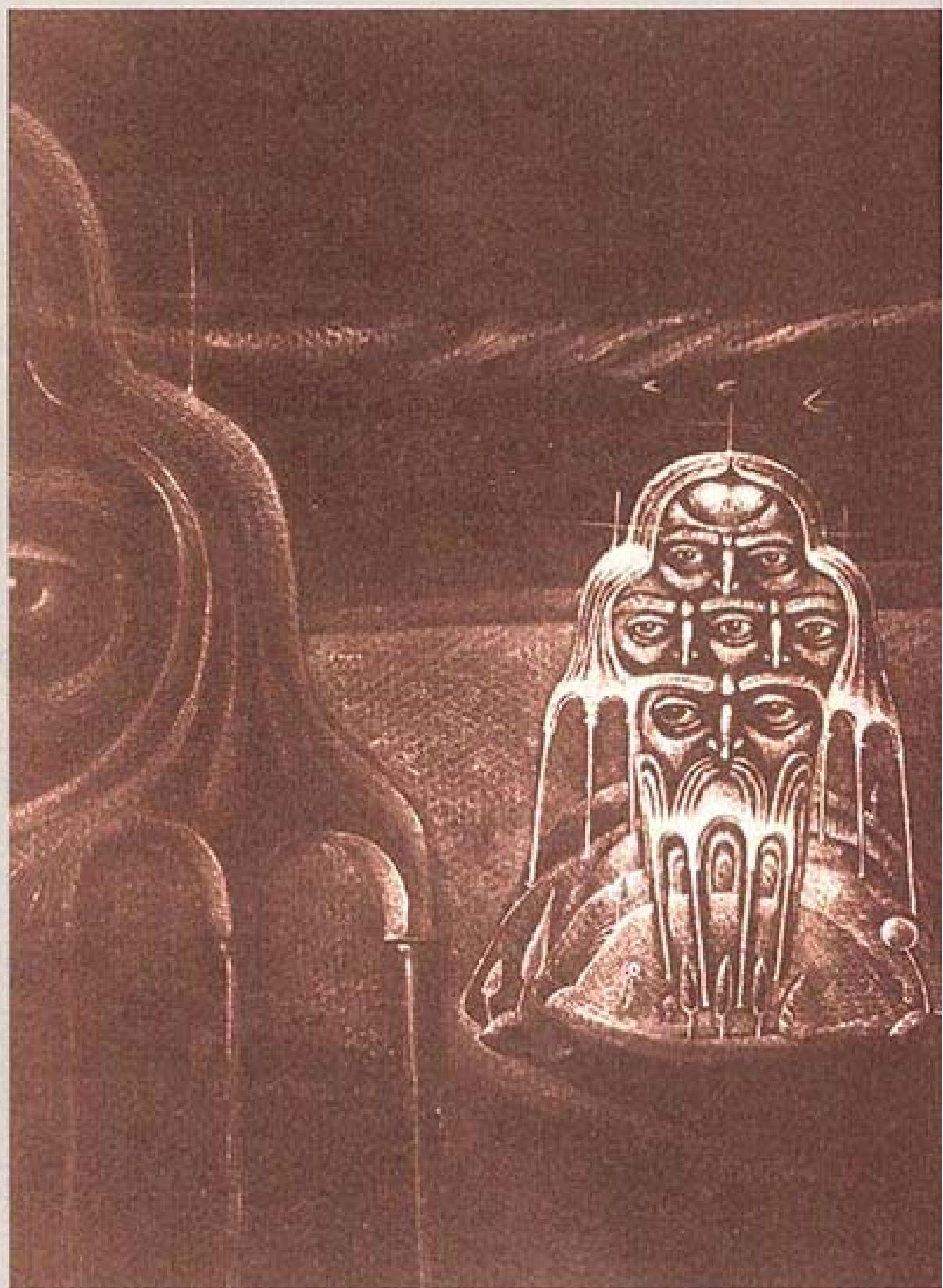
Другото пъжа —
каприз на зависити.

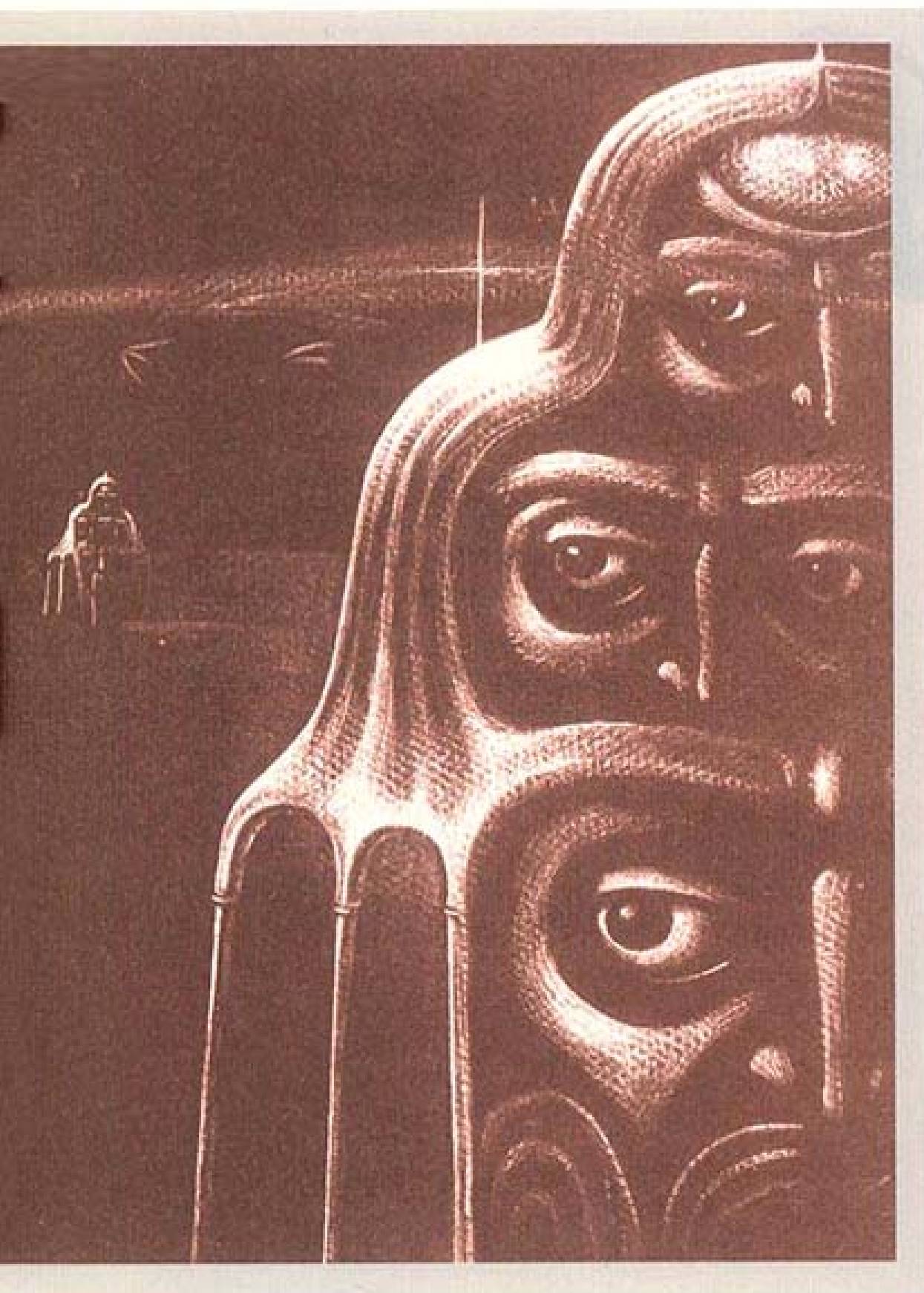
Остатъка душа:
прашника-свобода —
прашез еи любовта.
Безмалва вечността.

Петер

Джон

Роб

ПЕТЪР БАКОВ / БОГАДУША

ПРОСВЕТАЛЕНИЕ

БОЖЕСТВЕННОСТ

Господ е сеобхватност —
необятност-светлина.
Всепричастна Всеучастност,
В нас е его ем душа.
Билиони е сърца —
лице — личностти-лица.
Едно цяло-множества —
хаоса ем същността.
Всъщност, Той, е Вечността —
минало ем идността.
Сме искрици-Богота —
Божественост со песента.
Слей ме, Боже, с мъдростта —
пей ме мъдрост-светота.
Нека съм ти любовта,
още: дъжд-доброта —
потоп за завистта.
Благодаря.

Същност

Великите неща,
се сливат с личността.
Създава песента —
възкръсва любовта.
Просто, кат смъртта —
скромно, кат пръстта.
Роденият умря —
остана същността
ем две очи-душа.
Какво без Вечността.

КОПНЕЖ

Роден да умра —
умрех, за да живея.
Не мога да спра,
да дишам, да пея.
Само туй умея —
за друго не копнея.
Не сичко е по нея —
и плача, и се смея.

ВЪЗНЕСЕНИЕ

Аз не живея със себе си —
опитвам се да се преродя.
Да видя бъднини-мечти,
въплътили вечността.
И некак странно, Все летя —
над небеса ми свет земя.
Под мен ухае угарта —
съм сънце-месеца — светлина.
Прероден — поле-гора,
възкръснал кръст съм — свобода.

КАМБАНА

Връз камен-небеса,
се виши храм-скала.
Църква — пръст-земя,
кръщава свобода.
Во мирото кама —
босилък — кръст-борба.
Роси, роса, нощта —
крий стъпки тишина.
Пладнува ден в деня —
Во сънцето луна.
О, тайнство-светота,
Во вечен бунт кръвта.

ВОЗНЕСЕНИЕ

На Румен Попов

Ке се видим след смъртта —
сбогом смъртници-тела.
Тлен дарявам на пръстта —
аз отлитам с песента.
Ех, че радост си душа —
Боже, каква свобода.
Абсолют на любовта.

РАЗДЯЛА

Огорчен съм —
плаче ми душата.
Стене, ранен съм —
стопа се луната.
Сломен съм —
ломи се любов свята.
Ни смях, ни звън —
изчезнаха цветята.
Напусна ме съдбата —
ми зеха орисията.
Ридание земята —
разкръсти се пръстта.
Ни ден съм без нощта —
ни слънце ми деня.
Поплачи, душа —
не хлипай самота.
Вижд, ръми дъжда —
съзри семена.
Небето — небеса —
не свършва се света.

ХРАМ

От три страни сънца греят —
от четвърта месечина.
Ангели ем птици пеят —
ми изгрела видовина.
Жужи цвеке-медовина —
звъни звънче ем планина.
Шепти поле-мандолина —
ми озрела звездовина.
Ветер люшка ладовина —
люлька, люлей се судбина.
Ех, че убост-убавина —
просветленьи-светлина.

СВЕТИ ДУХ

Безкраен наниз-върволица —
вървят: народ — мъже-жени.
Дечица, хванали ръчица,
пищят-жужат — глъч-гълчи.
Свирици свирят ръченица —
хоро отприщва небосвод.
Черква пали свет-свещица —
светлее пламъче-живот.

ВОЗНЕСЕНИЕ

На СВ. Маика

Разтвори се син просторо —
небе Вознесе дух-душа.
Си найде слепий поглед взоро —
раздра, тъматa, светлина.
Во мир се слезна в гроб пръстта —
почива света тишина.
Сама, отронена съза,
пророни жално песента.
Развеяна, заля смъртта —
прераждане развя крила.
Незнайност, чека си съдба,
да кацне пак на брез-земя.
О, Карма — Богота-кърма,
Вживи я, Боже, Дъх-цветя.
Огреян лик — очи-слънца,
Върни ѝ, Боже, любовта.

★ ★ ★

Всеки со болката си —
надежда ем мечти.
Боже, как ме боли —
има ли хора добри.
Комай сите сме зли.

ПРОКОБА

Каквото Господ прецени —
това и да те сполети.
Орис, съдба, не мени —
карма не пилей си ти.
Живот-желка път крепи —
бърза бавно — не пълзи —
крепост-храм — кръст гнезди.
Млад орел криле крили —
капят старите орли.
Туй, шо фърка, не лети —
твар да си — не лази.
За древност сили запази —
не късай цвет ем бъднини.
Утроба-гроб не гневи.

ХЕЛИОС

Сънце, Бог-живот —
ти ми майка ем баща.
Изгрев-зalez — кръг-възход —
ти, мен, ден ем нощта.
Грееш ли, ме вей дъга —
пееш ли, ръмя роса.
Граал-съза — дъх-мана —
ми две очи ем любовта.
Господи, благодаря —
ти ми същност ем душа.

БЕЗБОЖНОСТ

Живеем в чудото Господ —
безбожници-съдби.
Земя ем небосвод —
сме грешници-души.
В краката му пълзим —
за сичко го виним.
И се нещо делим —
я пръст, я прах, я дим.
Бездушници — висим —
кръстове — стърчим.
Бог непоклатим.

ДАНО

Нек се, Боже, преродя,
кога изчезне завистта.
Кога любов е любовта —
та грош да нема на света —
нито пукната пара.
Безценна да ни е пръстта —
да не продава се плътта.
Душата да ни е душа —
да не се плашим от смъртта.
Дано се, Боже, преродя,
кога засееш пустошта
и сънце цъфне сред ноца.
Кога, кога, кога...

ТРАГЕДИЯ

Секи има лична драма,
и командия, и яма.
Сека съдба е избрана —
карма-късмет, без отмяна.
Чужда мъка — чужда рана —
по е арно да сте двама.
Секи Врѣх и дол-поляна —
ден и нощ — цвѣке-слана —
дѣх- въздишка ем камбана.

Боговолие

Има неща, които са над нас —
не може да опишеш съдбата.
Дори и крила, мечтите-захлас,
остават си гроб на земята.
Мисля, че сме перце от перата,
но много далеч от светлината.
Дано, след ада, в рай, душата,
грее, в сяй, со красотата.
Дано децата и цветята,
да са следата на сърцата
и част-частица от слънцата.
Дано...

ПРЕСЕЛЕНИЕ

Камбана плаче — храм реве,
мощи, гробище, изселва.
Язовир — река-дере,
гроб-селище погребва.
Кършат селяни ръце —
плачат очи-кладенци.
Потоп-брег им дом зале —
се преселват клетници.
Кой да чуе вдовици —
добротворци-бежанци.
Сиротия — плач-менци,
немотия изсуши.
Помощ ни от висини,
Бог не чуе — вис лети.
Сбират, сълзи, плач-роси —
вдовец, езеро гради.
Жажда-слог да се вживи —
стремеж-внук в рай цъфти.
О, изселници-светци —
мощи — дъх-изгнаници,
Дух в душата ми святи —
пръст ви брег-земя крепи.

ЕДИНОНАЧАЛИЕ

Слезни, о Боже, на земята —
ела, Творецо-предпредци.
Скрижали дай от светлината,
завети — свети-праотци.
Ела, кажи на племената,
чий сме, ний, на свет деца,
че бием се род-родни братя,
родени от майчица една.
Ела да видим, че Съдбата,
венчала ни е за съдба —
родилка наша е земята.
Просветли, о, Господи, света.
Смили се, Боже, над греха.

ЗДРАВЕЦ

Живота е живец —
дъха на душата.
Любовта — венец —
греха на съдбата.
Другото кръвта
ем плът-суета.
Жива е пръстта —
дъхти ли на цветя.
Дишай свобода —
люби се красота.
Смъртта е светлина.

СЪЗНАНИЕ

Само миг любов,
осмисля същността.
За шо ти цел живот,
без дъх ем любовта.
Дур хиляди цветя,
безуханни без дъха.
Нищо и смъртта —
нема ли душа.
Не връща се мига —
не само кръг кръга —
триъгълник-сълза
ем две очи-съдба.
Вихрушка хаоса —
буря — гръд-жена
ем майчица кърма.
Карма светостта —
нега ем мъзга.
Какво ли не в греха —
бездна ем върха.
Как жалък е страха —
ни прах — ни праха.

ПРЕДВЕСТИЕ

Преди да умреш,
ке ти се ява,
от отвъдното.
Ръце, щом простреш,
ке те поведе,
низ несбъднато.
Не затваряй очи,
преди да ме извикаш.
Помни дете:
Сум ти небе —
безкрай-криле.
Простри ръце.

БОЖЕСТВО

Аз съм Господ ем човек —
не безсмъртник без душа.
Миз-съдба — живот нелек,
мене, всъщност, същността.
Тлен-безтленност ем пръстта,
знам: роден съм да умра.
Без смърт не цъфтят цветя —
гроб не ражда семена.
Ех, Вселени-Времена,
остайте ме да жуа.
Да ме люби вечността —
да се слее с любовта.
Шо по-скромно от това —
не искам да съм над кръвта.
Кръв ми кръв и без крила —
не ми пречи да летя.
Не издъхвай дъх-мечта,
моя плът — сърце-земя.
Не искам да съм небеса.

Стон

Тъмната ражда светлината —
утроба-гроб — живот-съдба.
Без хаоса, какво земята —
без обич, шо е любовта.
Умира-ражда се света —
фалос сеї безкрайността.
Не налюби се смъртта —
прежурка — падаща звезда.
Безкрая пълен с небеса —
ни седмото, небе, душа.
Как искам да съм светлина —
сънце — влюбена луна.
Влюбен съм живот-тъма —
прежурка, падам во нощта.
Нощ овъгли ми деня —
самотия прежуря.
Душата ми съзиди сама.

ИСТИНА

Истината е тоталност —
силата на чудесата.

Тя е простата реалност,
сваляща ни на земята.

Истината са цветята,
и звездите, и слънцата.

Още: Въздуха, водата —
огиот во светлината.

Истината са крилата,
и деца сме на Съдбата.

Тя е, още и бащата,
носец кръста во душата.

Верно е, че сме фаталност —
сметката ни е разплата.

Простосмъртна сме реалност —
Господ съди по делата.

Вярност

Лебеди, звездокрили,
плуват в тайнствен обряд.
Брачно легало делили —
неразделни летят.
Умре ли некой от тях,
другият литва високо.
Вис кръжи се без страх —
плаче песен дълбоко.
Изведнъж свива криле —
пада мъка незрима.
Разбива разбито сърце —
отлитат слети в амина.
Верност недостижима.

ИМЕ

Икона автор нема —
изложба ѝ небето.
Вечността е сцена —
играе битието.
Душата ней сърцето —
кръвта вода не става.
Живот ни житието —
смъртта взима-дава;
на никој не прощава.

НОСТАЛГИЯ

Детство клинка — фалъга рита —
детски смях израй игра.
Детска радост и не пита —
щастие ли радостта.
Припка глъчка шеговита —
чурулика Веселба.
Вихрогонче — пръчка вита,
яхат пиленца-цветя.
Пее Внуче ем душа —
не знай завист ни тъга.
Гледа, жална, старостта —
как си Времето литна.
Младост беше на шега —
ветер духна — прецъфтя.
Цвет оголи семена —
бръчки нема вечността.
Пръст остава си пръстта —
детство-старост — дух-скала.

СВЕТОСТ

Останах сам с иконите —
светулчици-светци.
Над мен висят амвоните —
стърча наред звезди.
Душата ми сълзи —
галактики-искри.
Не сме сами.

НИВА

Всичко идва от земята
и пак там се връща.
Пръст, на всички ни маята —
плуг, гроб не обръща.
Кой видел си е душата —
любов, пепел ни превръща.
Любовта ни насыща.

ДУШЕВНОСТ

Водата е душата
на земята свята.
Очите ѝ цветята —
сълзите ѝ росата —
любовта, дъгата.
Сичко друго суетата.
Плътта вода не става —
кръвта се оводнява.
Не сичко от Лукава —
Господ Бог решава —
Геената не дава.
Слава, Богу, слава,
ама не прощава.
Пустинята корава —
страшният съд остава.

ПРОСТОТА

Светостта на простото,
е нещо огромно и тайно.
Просто, едното в стото,
пред нули, число е безкрайно.
Простий и хлябът насущ.
Простее всежива водата.
Без въздуха прост-вездесущ,
просто не може земята.
Просто в простото още:
са космоса и светлината.
Проста енергия — мощ е.
Свята — душа с простотата.
Простите букви АзБуки
и седем ноти неуки,
словословят свети науки —
велигласни, пеят всеуки.

РАЗПЯТИЕ

Никой не умира напълно —
се в нечий спомен остава.
Ридание ней безмълвно —
плаче плач-незабравя.
Се некой жито раздава —
се некой гроб опява.
Перуника-глухарче —
лютиче-тинтява,
Венец венчило венчава —
миро, не спре да кръщава.
Нема пълна забравя —
се някъде помен остава.
Душа се нескончава.

ЛЕБ

Хляба е божество —
нафора ем душа.

Корен — семена-зърно —
насуций зальк ем съдба.

Не хвърляй, нивга, трохата —
съхрани я со любовта.

Птици кацат на дъгата —
нахрани со ней песента.

Вдигай всекоя троха —
не се тъпка връз труда,
още: тесто — квас-мая.

Погача, в същност, същността —
комат ем вечност-времена.

Послажда, катък, мъдростта —
къта мъдрост ем храна.

ЗОГРАФИ

Рестауратори-икони,
реставрират бъднина.
Библии-небосклони,
списват изпис-светлина.
Жив-живот багри рони —
спойка стриват дух-сърца.
Светии ваят амвони —
спойват в хумата душа.
Таксани на красотата,
Бог им храна и вода.
Армасани за светотата,
Вечност са през вечността.

ПОЛЕМИКА

Един акъл не е акъл —
двама мислят по-добре.
Некой казал — друг не чул —
трети, шо да разбере.
Част от адо пъкъл е —
другото е адове.
Райо, да се съдере,
сам ни рай — ни ад не е.
Нема живот без сърце —
мъдрост — без мъдрец-дете.
Сал, душата, сама две —
с други души, Господ е.
Общо мислят най-добре.

ХАОС

Хаосът е невероятен ред-закон —
съвършенство-небосклон.

Гради куполът амвон —
вера-черква, ем поклон.

Вери, вери — билион —
космоса е светове.

Пълно с цвекъе-цветове —
разцъфтел ми дух-сърце.

Пей отвъдността-душа —
хаосът е светота,
още: светост-светлина.

Нивнина

Слънце плаче — жеза вали —
сърпове-снопи жътва кръсти.
Вършило вършее жито-сълзи —
нивнина-семе си нива дари.
Стомна ръси жетвари-очи —
бокал-суша през жажда виси.
Жниена, слама, жална стърчи —
нивнина сее леб да класи.
Труд-орисия кръст се стори —
смляна-робия сладка горчи.
Дъхава пита пот-сол топи —
бела шамия зальк сади.
Нивнино-ниво, плодна бъди —
мъка тегли волове-бразди.
Рало-мотика пори мечти —
земя близнила да дважд по-роди.
Спасявай, Боже — живот-роб вживи.
Жетвари-сеячи ни осени.

МИРАЖ

На сред полето — селски път —
по него сгърбеност криви.
Държи моти́ка, сенкья-път —
шамия-нимб дъх крепи.
И, Божем, майка си видех —
съзрех я сбръчкана в праха.
И скръб, превита-сми́та, спрех —
в очи стърчи сух глад в страха.
Икона шепне ми с дъха:
— Измъчена съм ногу, чедо,
защо земята ме държи.
Ни́ва-пот скъорве ми гледо —
сънце в соль ме изпържи.
Мъ́ка, сине, не свърши —
суша душа изсуши.
Не капат ве́ке ни съ́зи —
снага, кокал се стори.
Друм ни в райо пек гори —
немотия-аг кърви.

Стон

И слепите плачат —
страдание съзата.
Съзи, съзите влачат —
страдна ли душата.
Къде ли светлината —
не вижда ли съдба.
Очи, кой прикова —
темница-слепота.
Не само плач плача —
ридание-мечта.

Сила

Мълчанието е сила —
безмълвието тъга.
Нека помълчим, мила —
тъй безмълвна е кръвта.
Мана сипе тишина —
блика звездопад-роса.
Сум причастие-светлина
ем безкрай на вечността.
Ме същиса магия —
змия виѝ ме вития.
Отрова пия — не мрия —
луд лудувам гудия —
ни будувам ни спия.

ЧАРДАКЛИЯ

Чардак лозница вие —
гроздак вино пие.
Мерак не се крие —
севдак, жинки жние.
На порти мома стои —
ластовица пои.
Славеј пиле пее —
повеј плитки вее.
Луна руменее —
месец цървенее.
Лице-сьнце грее —
кутка-цвет се смее.
Сърце кръв лудее —
дух ме бърливее.
Как ми се живее —
душа не старее.
Любовта не тлее.

ПРИЗРАК

Тази нощ видех дявола —
ангел, като ангел.
Нема тайна — нема фабула —
херувим-архангел.
Разбрах, защо е безсмъртен —
просто нема душа.
Бех потресен ем покъртен,
от действителността.
Господи, благодаря,
че съм дъх-човещина.
Шо, без мен, би смъртта —
звездите, още: пръстта.
Нали роден съм да умра —
нали съм Аза в теб съдба.
Ех, да имах и крила.

ЧУДО

Господ-Бог ми дари,
шепа галактики.
Хаос пей ем искри —
струи свети свастики.
Звездопади-звездини,
роят чудни чудеса.
Ме целуват две очи —
целиот сум небеса.
Ех, галактики-земя —
шепа пръст ем любовта,
щастие, че сум пръстта —
здравец — еделвайс-душа.

УДОВОЛСТВИЕ

Каква наслада да мъчиш —
тишината да спасиш.

Дъх-трева да полежиш —
прероден да се родиш.

В безмълвието да жужиш —
безмерното да сътвориш —
уморен да полетиш.

Каква наслада да мъчиш —
време-семе да садиш —
Господ да благословиш.

НЕОСПОРИМОСТ

Попитах, во спор, мъдростта,
какво е свободата.
Ми рече: — Това е смъртта —
пуска на воля душата.
И прелест е булка-мома —
заблуда, скелет, с косата.
Религии лъжат света —
върти се — нехае земята.
Помни, Жених, е духа —
венчилка вечността.
Свободна безкрайността.
Човече, дали ме разбра —
разсмя се в поклон мъдростта.

УГАР

За теб пръстта е пясък —
за мене живот.
Песъчинка-блясък —
смъртта без имот.
Насекъде, калта,
е нищо без дъха —
да ще и златна тя.
Диаманта сто лица,
но, шо без душа.

ОБИТЕЛ

Черква ми надежда —
надеждата за рая.
Към Бога ме превежда,
когато се отчая.
С иконите предвечни —
с огньовете-кандила,
в сърцата най-човечни,
ни верата сокрила.
Не искам и да зная
за попската нехая.
Надеждата за рая,
ми черква и омая.

ДРЕВНОСТ

Древна светлина-Вергина —
звезда витлемова В душата,
носи клонки от маслина —
лавров венец виѝ съдбата.
Божем грее светлината —
лучи легенди-времена.
Лети, Вечност, В небесата —
прах разпрашва тленността.
Падат звезди-звездина —
слава сълзи знамена.
Мрак, изхвърлил завистта,
вей се дъга В песента.
Пее Божа Богота —
Вергина-Витлеем — пръст-земя —
царе-царства — път-свобода.
Стори ме, Боже, светлина —
над роден край — лъч-звезда,
бъдност-идност В древността.

МА-МА

Пиша на исконният език,
на свещ, под светещий светлик.
Не съм ни гений, ни велик —
щастлив съм обич-мъченик,
говорещ матерен език.
Език, изплакал първият вик —
ма-ма, та-те, райски миг.

БЕЗВЪЗВРАТНОСТ

Където и да ходиш —
земята една и съща.
Където и да бродиш —
блуден син се връща.
Баща дете прегръща —
майка милва рожба.
Кандилница мозъща —
камбана звън провожда —
ехо не дохожда.

СВЕТКАВИЦИ

Мълния ме освети —
гръм разреже мъгли.
Кръст се спепели —
разпраши ме искри.
Ни съученици —
ни сътатковници —
просто, пълно птици.
Никой не би ме познал —
бех извън себе си.
Какво ли не бих дал,
да върна мене си.
Тъй, невъзга, бил ли си —
виж, с душа ли си.
Пустош не мълни —
ни гръм во празнини —
без вис, шо ехти.
Мълния ме осени —
бех во мене си —
пожари от мечти.
Полет ме гори.
Благодаря Ти,
Боже Господи...

Носталгия

Детски смях — красота —
припка-нее тишина.
Детство в мене затрептя —
солза стопли старостта.
Де литнахте времена —
ни любов — ни младостта.
Нема пролет — ни лета —
снег затрупа ме слана.
Пеленаче побеля —
мъдрост чека си смъртта.
Дал се смеи отвъдността —
ех, ти детство ем земя.

Триумф

Самохвалство ем победа,
яз сум Бах, Моцарт ем Бетховен —
Орфей-Омир — Врѣх Върховен.
Яз сум извора духовен —
смысла на същността.
Сичко в мене е душа —
песен сум на песента.
Яз сум още: хаоса —
прѣст-земя ем любовта.
Яз сум щастие-съдба —
щастливост ем свобода.
Как прекрасен е света:
лети сѣнце — цвет-роса —
прегърни ме блен-луна.
Пак надвих те самота —
Аза в мене пролетя.

ЦЪФТЕЖ

Обичай, радост, красотата,
радвай милно обичта.

Цъфти с цъфтежа на цветята —
листи се тиха-тишина.

Во радост, Бог и небесата,
даряват с нежност любовта.

И пеят ангели в душата —
целува чудо чудеса.

БЕЗСМЪРТИЕ

Времето пътува с мен —
летя миг-времена.
Съм безкрай осамотен —
хаос ем любовта.
Не се спира песента —
пей ли пее смъртта.
Прах разпрашва светота —
цъфтя пръст-семена —
с мен пътува вечността.

ПРОСВЕТЛЕНИЕ

Свето тайнство светци води —
свещено слово — свещ свети.
Кирил, брата на Методи,
АзБуки со брат твори.
Мрак — темнеещи несгоди,
трън трънлив венец тръни.
Сред простеещи народи,
светлик, просвета, просвети.
Букви родни — реч мирянска,
свет-светия дар дари.
Пее Вера християнска —
Възродений роб не спи.
Рим и папа в слис немеят —
философът блед гори.
Да оспорят те не смеят,
туй що, с Бога, съгради.
В битки-бой за светлината,
свещ-кандило изгоре.
Църква-гроб, во тъмнината,
со светостта му път озре.
Не се спира безвъзврата —
посято семе избуе.

ПЕЧАТАР

Печатари книга печатат —
гравюри, гравират света.
Со букви, буквите златат —
машини шумолят в смеха.
Мастила месят-размесват —
постилат на валяк дъга.
Во изгрево зора весват —
палитра зографска запя.

БУДИТЕЛ

Вълшебен-вълшебник ли си
или си пророк-гадатель.
Победа ли слава следи,
мечтателю, беден мечтател.
Та поглед ти огнен гори,
щом словото стане будител.
Бунта-бунтовник ли си,
биди ни свещ-предводител,
будителю, наш просветител.
Стани ни Бог повелител.

Начало

Милиони нови лунни —
започва ново начало.
Без сънце, запомни,
луна, не би видяло.
Каквото и да е тяло —
нищо без душата.
Хаоса ни в сърцата —
идем от луната.
Земята най-свята.

СЪДБОВНОСТ

Съдбата чука на вратата —
смъртта чека ме отвън.
Дъх, притихна во крилата —
живота литна, като сън.
Камбана бие — плаче звън —
съзи рони тишината.
Кръст-Венец отрони трън —
капат Вейки ем цветята.
Гроб презърна си земята —
сичко млъкна-опустя.
Жал, гугутка, разгука —
цвет, възкръснал разцъфтя.
Ехо, не връща душа.

ПУСТЕЕНЕ

Как изменя се домът,
шом стопаните умрѣт.
Мѣх затрупва Входний пѣтъ —
паяжини вред висѣят.
Керемидите сълзѣят —
в порутен зид ридѣт дѣхѣт.
Гроб ли си, о, роден кѣтъ —
майка-татко — страшний съд.
Що, звездите, зов зовѣт,
в теб да литне ми духѣт.
Ти ли си ми изходѣт,
къмто сетний-вечен пѣтъ.
О, мой дом ем роден кѣтъ,
дано в теб ме преродѣт —
кичките да разцѣфѣят —
вили, вейки, да садѣят.

Личност

Човек е това, което е —
ни повече — ни по-малко.
Не терзай се сърце,
колкото и жалко,
душата една си е.
Имаш я или не.

СВЕТОТА

Погледнах светлината —
видех Вечността
и ослепех.
В очите ем душата,
грейнаха слънца
и некак полетех.
Прегърнат от смъртта —
летех с отвъдността.
Целувах обичта —
любех любовта.
И никъде тъма —
ни ден, ни ноща.
Навред красота
ем хаос-свобода.
Ни път — ни пръстта —
безкрая ми крила.
Се спуска завистта —
мрака изчезна.
Ей, че светлина —
богопад-мана.
Слепост прогледна.

МЪДРОСТ

На никой, во овой свет,
ни кроам — ни свалам шапка.
Сум поклон ем цъфнал цвет —
Вейка-лейка — солза-капка.
Бог, свидетел ми отвред,
колку свята ми душата.
Нему помнам вет завет:
— Достоїнство е свободата.
Уважавай си съдбата —
считай, секому правата.
Знай, къде ти е главата —
шия, ни мисли — ни смята.
Кръст прекършва колената —
не лази во краката.
Дури разпнат — реј крилата —
нема пранги за душата.
Просто, нищо суетата —
кал, бездушна, прах отвята.

ЖРЕБИЙ

Аз имам мисия,
харизан на смъртта.
Курбан — душа-пусия —
харизмо ем любовта.
Пророк ем месия,
сум клир на същността.
Монах — светец-вития —
духовник ем духа.
Аз имам мисия —
Во ней и изхода.
Разгадайте я —
й шифър песента —
живец ем цвет-съза.
Обичайте дъха —
почитайте смеха —
невинност ем греха.
Ненужен е страха —
живота след смъртта.
Рая ни в кръвта —
адо суета.
Сум жив и да умра —
мисия-душа.

РОЖЕН

Манастир, Божя обител,
молитвен, молитви мълви.
Клепало, църковен будител,
с камбана-църква звъни.
Монахия, светиня-лоза,
просълзена сенчи сенка.
Бунар и пои снага —
гроздове кърми ненка.
Стълби — дупли-двукати,
дуплят докси чардаци.
Соби под стрехи крилати,
кътат килери-оджаци.
Всесвета майка-икона,
отваря олтари-двери.
Богородица свети в амвона —
мъка ѝ болести цери.
Неверник пред светост трепери.

МАЙЧИНСТВО

Тайнство — майка-светота —
звезди — космоса близни.
Сънце-ден ем нощ-луна —
свет-безкрай ни вечността.
Зуница кичи красота —
венчета, вие цвет-цветя.
Дали ни песен любовта
или любов ни песента.
Дали сме нежност-светлина —
искри — светулчица-слънца.
Земя, родила ни пръстта —
орли-врабци — шурци-крилца.
Всепререждане-душа —
Бог ни Господ и баща.
Опрощение смъртта.

Богородица

Богородица Видех жива —
побелела селска жена,
секаш напукана нива,
молеща жадна дръжда.
Преглъщаше, с гълтки Вода,
зальци, хлеб-солзила.
Солзеше, черковна чешма
и мъка, пости постила.
Видех самата съдба —
молитва, Бога родила.
Майката беше това —
карма, кърмата кърмила.

Осанна

Знам, че си Богоизбрана,
посветена в красотата.
Знам, Божествена нирвана,
ти рисуваш светлината.
Зографисай ми съдбата,
со очите, со душата.
Обичта ми към земята
и плача по небесата.
Портретувай Сатаната —
Ангела во светотата.
Въплъти ме в Божествата —
со змеици, Пан в гората.
Изригни вулкани-лава —
изкови, мит, сабя-слава.
Изтръгни сърце-дъбрава —
набучи бунт-мъжка глава.
Разцвети цветя с кръвта ми —
ангелосай любов-рани.
Разпилей свят-мир, нирвана,
и вселена, и камбана.
Размечтай се размечтана.
Осанна.

ВЕЛИКА МОЛИТВА

Отвори ми чакрите, Боже,
на тленност-пръст — тяло-земя,
та нека душата да може
да литне извън небеса.
Да наиде Те, искам, о, Боже,
да дай, най-рай, земни цветя.
Да в мирис живеца да сложи —
да сети Вселена дъха.
Подай, о, Боже, ръка —
стори ме простор-слънца.
Да грея, грейна душа —
да пея, жужащ тишина.
И корен, горяща звезда,
да падам, безкрай-светлина.
Отвори ми чакрите, Боже —
да литне, душата, да може.

СИЛУЕТИ

Секо утро е прераждане —
Всека нощ умирање.
Миг-живот — самоизяждане,
любим ем презираме.
И, пред нищо се не спираме —
забравяме смъртта.
Слана-роса — извираме —
пръст, цъфтим в пръстта.
Сенка фърла суета —
плът надскача си душа.
Кой прескочил вечността —
бездна-връх безкрайността.
Вечер люби си деня.

ПРОРОК

Поета е тъга —
най-тъжната тъга.
Поета е самота —
най-самотната в света.
Поета е душа:
дъга на любовта —
създа на хаоса —
вселена-ята.
Поетът е съдба —
пророк на вечността.
Аза в кармата.

ПОСМЪРТНО

На гроба, ми, сади лоза —
Вино нек пий дъга-роса.
Живота е зърна —
сронени листа.
Господ-Бог лоза —
дано да съм пръстта.
Дори и любовта —
нищо без душа.
Ех, съдба-съза,
миг е вечността.

ВЕХТЕЕНЕ

Преваля старостта —
тлей залез в залезът.
Все повече неща,
правя за сетен път.
Студена е ноца —
не врие хладна плът.
Все по-малко неща,
правя за първи път.
Застинал е дъхът —
замръзна любовта.
Пожар не буну гърд —
всичко залиня.
Разпадна се пръстта —
виси живец-душа.
Прежури се връвта —
сърцето опустя.
Как кратка младостта —
уж кацна — отлетя.
Живота профуча.

Стон

На Румен Попов
и Катя Химитлийска

На старост ме погледна —
подаде ми ръка.
Ми, солзата, последна —
срони се река.
Какво да ти река —
биди Богословен.
Нека роз-роса —
граал-мана от мен.
Остани душа —
ти пращам любовта.
По Смърт, благодаря.
Късмет ќе ти даря.
Амин.

ИЗВЪНЗЕМИЕ

Знам, не сме сами на този свят —
не е сама пръстта-земя.
Един ли цъфти само цвят,
сред цъфнал космос от цветя.
Нима, една сал грей звезда,
сред звезден хаос во ноца.
Вселената е звездина —
безкраен разум-богота.
Животът, гений-простота,
с безброй е форми и лица.
И Всичко туй е светлина,
и музика, и красота.
Безкрай е нашата душа —
прераждане е вечността.
Неземна обич-топлота,
създава ни за любовта.
Не сме сами ний на света —
ни майка-татко, обичта.

БОГАДУША
поезия
поредица от 7 книжки

РАЗПЯТИЕ
ИЗПОВЕД
СЕЗОНИ
ВРЕМЕ
ПРОСВЕТЛЕНИЕ
ЖАРАВА
МОЛИТВА

допълнително
осма книжка -
музика

АМБРОЗИЯ

